

Ἡ αὐγὴ ρόδιζε γλυκὰ τυλίγοντας τὸν πᾶνω κόσμῳ
μὲ τὴ δροσερὴ ὁμορφιά της, σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτε συμ-
βεῖ, μόνο ἀπὸ τὴ πλάγια τοῦ βουνοῦ δυὸ συνοδεῖες κατε-
βαίνανε ἀργά. Ἡ μιὰ γοερὴ καὶ θλιβερὴ πάει στὸ κοιμη-
τῆρι, ἡ ἄλλη ἐπιβλητικὴ κι' ἀθόρυβη βαδίζει γιὰ τὴ φυλακὴ.

Κανένας δὲν ἐπέρασε πρῶτος, ὅλοι τὸν ἴδιο δρόμο
πᾶνε. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔρημο θὰ μείνῃ. Κανένας δὲ θὰ τὸ
διεκδικήσῃ. Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ ταράξῃ τὸ θυμὸ πού
ἀπόμεινε κρυμμένος;

ΚΑΤΙΝΑ Δ. ΜΠΑ'ΛΛΑ

Η ΑΓΩΝΙΑ

Νύχτα. Ἐξω ὁ κόσμος βουίζει. Μιὰ βραδεῖὰ γεμάτη
μύρα, μεθύσια, γεμάτη ὑποσχέσεις. Κάτι μακρυνές μελω-
δίες ξεσποῦν σ' ἓνα πανθειστικὸ ἀνατρίχιασμα. Ἦχοι ξε-
κινημένοι δὲ ξαίρει κανεὶς ἀπὸ ποῦ ξεψυχοῦν στὴν παγκό-
σμια ἁρμονία. Ἐνα ἀγιόκλημα καὶ μερικοὶ κρίνοι πὺ πέρα
τραγουδοῦν καὶ λένε σιγανὰ κι' ἀέρινα ὅλες τὶς ἐγκόσμιες
τραγωδίες.

Οἱ ἀνοιχτομάτες ψυχὲς πού ξαίρουνε κι' ἀκοῦνε βρί-
σκονται σ' ἀναβρασμό, ὑψώνονται καὶ συμμετέχουν στὴ
γενικὴ ἀνάταση. Ὅλα ἀνακατέβονται, ξεκινοῦν καὶ πᾶνε.
Ὁ ἀέρας εἶναι γεμάτος ἀπὸ μηνύματα. Ἀπόψε τίποτε δὲ
μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἡ ἐκδήλωση κ' ἡ καταφυγτικὴ ἐξομο-
λόγηση εἶναι στὸ στόμα ὅλων τῶν στοιχείων.

Τὰ στήθη φουσκώνουν. Οἱ καρδιὲς ξεχειλίζουν. Τὸ
μυαλὸ τρέμει. Τὸ αἷμα τρέχει ἔξω ἀπὸ τὴ πηγὴ τῆς
ζωῆς. Μιὰ μανία προσευχῆς περνᾷ σὰ ρίγος τὸ σύμπαν.
Κάθε φωνὴ βγαίνει, τρέχει καὶ πλουτίζει τὸ γενικὸ ἐνθου-
σιασμό. Κάποια γέννα προετοιμάζεται στὴν πλάση.

Κάθομαι στὸ γραφεῖο. Ἐνα μικρὸ φῶς. Ἐνα τσιγάρο
στὸ στόμα. Σιωπὴ. Τὰ χαρτιά εἶναι ὀλόασπρα καὶ τὰ μολύ-
βια ἀνέπαφα. Ἀπέναντί μου τὸ παράθυρο ὀρθάνοιχτο.
Μπρὸς τὴν ἐξαίσια νύχτα, μπρὸς τὰ ξετυλίγματα τῆς χα-
ρᾶς, μπρὸς τὴ μαγεία, ἓνα βάρος μὲ πιέζει κ' ἡ καρδιά
μου εἶναι πιασμένη ἀπὸ ἓνα σιδερένιο χέρι.

Πέφτω σὲ ρεμβασμούς πού φτάνουν τὰ ὄρια τῆς ἀγ-
νης ἀφηρημάδας. Σηκώνομαι νευρικά κι' ἀπότομα. Κόβω
δυὸ τρεῖς βόλτες. Κ' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀνακαλύπτω πάλι τὸν
ἑαυτό μου καθισμένο. Ἄρχεσε ἓνας λόγος πεταγμένος ἀπ'
τὰ χεῖλη σου, ὃ ὑπέρτατη συντρόφισσα τῆς ζωῆς μου, γιὰ
νὰ ξυπνήσουν ὅλες οἱ κοιμισμένες δυνατότητες τοῦ νοῦ
καὶ τῆς καρδιάς μου.

Εἶπες:

«Ἀπὸ τότε πού ἡ Μοῦρα σ' ἔφερε ἐπιτέλους στὰ χέ-
ρια μου πού σὲ πρόσμεναν. Ἀπὸ τότε πού με ἄρπαξες, με
ξεγύμνωσες καὶ μοῦ τὰ πῆρες ὅλα, ἔπαψες νὰ ἐκδηλώνε-
σαι, ἔπαψες νὰ γράφης, νὰ τραγουδᾷς μπρὸς στὶς ἐντυπώ-
σεις πού ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ. Ἀφοσιώθηκες ὀλοτέλα σὲ
μένα καὶ παραγνώρισες τὸ πᾶν. Σὲ βλέπω σιωπηλό, ἀγα-
πημένο, καὶ μελαγχολῶ. Ἐγὼ δὲ θέλω τὸ θάνατο τοῦ μυα-
λοῦ σου. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσης ὅπως πρὶν στοὺς θεοὺς
δραματισμούς.

Θέλω νὰ σὲ δῶ γόνιμο, μεστὸ ἀπὸ τραγουδία. Νὰ δῶ
τὴν τρέλλα τοῦ οἴστρου στὰ μάτια σου. Τὰ βάσανα τῆς
γέννας ἀπάνω στὰ ἄδρυσὰ χαρακτηριστικά σου. Ν' ἀντι-
κρῦσω τὰ βαρῦνὰ σύννεφα τῶν σκέψεων στὸ μέτωπό σου.
Θέλω νὰ βρῶ σὲ σένα τὴν ἀνταπόκριση, τὸ ἀντιφέγγισμα
ὅλων τῶν παλμῶν, θέλω νὰ ξεδιαλύνω στὴ φωνή σου τοὺς
μύριους ἀνασασμούς, ἀναστεναγμούς καὶ πόνους πού βγαί-
νουν ἀπ' τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐχω ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπ' τὸ
λόγο σου.

Ἔλα σῆκω καὶ ξεκίνα. Ἔλα, ἀγαπημένε, κι' ὁ πυρὸς
τῆς ἀγάπης μου φωτίζει τὰ μαρτύρια καὶ τὶς χαρὲς τοῦ
δρόμου σου.

Ἔλα!»

Εἶπες καὶ σένα πού κυβερνᾷ ὁ νόμος τῆς εἰμαρμένης
μας πού κάθε σου κίνηση ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὴν εὐτυχία
μας, εἶπες καὶ μ' ἄρπαξες μὲς στὴν τρυφερότητά σου, χύ-
νοντας στὰ χεῖλη μου τὴ φωτιά τοῦ στόματός σου, τὴ
λαύρα τοῦ πάθους μου.

Μ' ἔσφιξες μὲ τὴ γλύκα σου. Μ' εὐχήθηκες γιὰ τὶς
ῶρες τῆς μοναξιάς πού θὰ περνοῦσα δίχως ἔσένα. Κ' ὕστε-
ρα τράβηξες πάλι τὸ δρόμο σου τὸ γεμάτο ἀπ' τὴ μέθη
μας, τὸ δρόμο πού σὲ φέρνει πάντα ἀναπόφευκτα, μοιραῖα
πρὸς ἔμένα.

Ἐφυγες καὶ μ' ἄφησες μὲ τὴν ἀγωνία τοῦ ἀνεκπλή-
ρωτου. Νοιώθω τὴν ἱερὴ ἀπαίτησή σου. Νοιώθω πλέρια
καὶ τὴν ἀδυναμία μου. Πρὶν διάβαζα, τραγουδοῦσα κ'

ἐγραφα γιατί μου ἔλειπες. Γιατί εἶχα ξεκινήση γιὰ τὴν ἀναζήτησή σου. Γιατί σὲ περιμένα μέρα, νύχτα. Ἦταν μιὰ ἐπιταχτική ἀνάγκη. Ἡ ἔλλειψή σου, ἡ ἀναμονή σου μου ἔδιναν τὴ θέρημη τῆς δέησης, τὴν ἔξαρση, τὸ ὕψωμα τῆς φωνῆς. Καὶ παρακαλοῦσα νὰ συντελεστῇ ὁ ἐρχομός σου.

Τραγουδοῦσα τὴν ἀπουσία σου γιὰ νὰ σὲ φέρω πιὸ κοντὰ μου. Σ' ἔβλεπα νὰ ἔρχεσαι ἀργά, ἀπαλὰ καὶ σίγουρα. Μὲς στὰ βιβλία ἔψαχνα μὲ λαιμαργία ὄλες τὶς ὄνειρομένεες μορφὲς ποὺ προμυνοῦσαν τὴ δική σου. Μὲς στοὺς ὕμνους μου διαγράφονταν τὰ χαρακτηριστικά σου. Μὲς στὰ γραψίματά μου ἀνακάτενα ὄλους τοὺς λυρισμούς κι' ὅλη τὴν πραγματικότητα γιὰ νὰ ἐτοιμάσω τὴν ἀλήθεια σου. Σηκωνόμωνα τρέμοντας μέσ' ἀπ' τὸν ὕπνο μου, μὲ τὸ μυαλὸ γεμάτο, μὲ τὴν καρδιά ἐξέχειλη κ' ἔπεφτα γονατιστὸς νὰ παρακαλέσω τὴν ἀναπόφευκτη τύχη νὰ σὲ φέρῃ πιὸ γρήγορα. Γιατί σ' ἔβλεπα. Εἶχες ξεκινήση!

Κ' ἦρθες μιὰ νύχτα σὰν τούτη δῶ. Ἦρθες κ' ἡ μορφή συμπληρώθηκε. Μπῆκαν τὰ μάτια σου στὴ ψυχὴ μου. Σὲ γνώρισα ἀμέσως.

Καὶ τραβήξαμε σιωπηλοί, χαρούμενοι τὴ μοῖρα μας.

Σὲ σένα συγκεντρώθηκαν ὄλες μου οἱ τάσεις. Σὲ σένα καταστάλαξαν ὄλες μου οἱ νοσταλγίες. Οἱ περιέργειές μου βρῆκαν τὴ μεγάλη τους ἐκπλήρωση στὴ ζωντανή σου παρουσία. Ἐσὺ εἶσαι ἡ ἀδελφή μου. Ἐσὺ ἡ μάννα. Ἐσὺ ὁ φίλος. Ἐσὺ ἡ συντρόφισσα. Ἐσὺ ἀπάνω ἀπ' ὅλα ἡ μεγάλη μου ἔρωμένη.

Μὲ πότισες, μὲ κέρασες, χόρτασες τὴν πείνα μου. Μοῦ-δοσες σπάταλα ἐκεῖνα ποὺ λαχταροῦσα καὶ συμπλήρωσες τὴν ὑπαρξή μου.

Ἐκλείσα τὰ βιβλία. Ἐπαψαν τὰ ἄσκοπα καὶ παραπλανημένα τραγούδια. Καὶ τὰ χαρτιὰ μένουν λευκά.

Βρῆκα τὸν προορισμό μου κ' ἔπεσα στὴ λατρεία σου. Ξεκινῶ πάντα ἀπὸ σένα καὶ φτάνω σὲ σένα. Σκῆφτομαι πὼς περπατᾷς καὶ ἀγαλλιῶ. Σ' ἀκούω νὰ μιλάς καὶ θαυμάζω. Κάνεις μιὰ παραμικρὴ κίνηση καὶ χτυποῦν παιᾶνες στίς φλέβες μου. Βλέπω τὸν ὕπνο σου, ἀνακαλύφτω τὴν εὐλογία τῆς ξεκούρασης καὶ εὐλογῶ τὴν κούραση ποὺ σοῦ δίνω.

Εἶσαι μιὰ διαρκὴς ἀποκάλυψη. Κ' ἐσὺ τὰ ξέρεις καὶ δὲ ξαφνιαῖσαι γιατί εἶσαι ἀχόρτογη σὰν καὶ μένα. Γιατί οἱ ἀπαιτήσεις σου εἶναι ἀπόλυτες. Γιατί κ' ἐσὺ, πολυαγαπημένη, μὲ πρόσμενες μέσ' ἀπ' τοὺς αἰῶνες.

Σοῦ ἔκανα θριαμβικὰ τὴν ἀφιέρωση τῆς ζωῆς μου

πὼς θάταν λοιπὸν δυνατὸ νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ κάτι ξένο ἀπὸ μᾶς;

Πὼς θάταν δυνατὸ νὰ ξαναξυπνήσουν οἱ κόσμοι ποὺ κοιμήθηκαν γιὰ πάντα μέσα μου; Ἐσὺ εἶσαι ἡ σκέψη μου, ἐσὺ καὶ τὸ αἶσθημά μου.

Σὲ σένα λοιπὸν ἔρχονται καὶ γίνονται φρένιασμα τοῦ πάθους καὶ τρέλλα τῆς ἡδονῆς. Εἶσαι ἰέρεια καὶ λειτουργεῖς στὸ ναὸ τῆς αἰσθαντικότητάς μου. Ἀγαπημένη σὲ ὑμῶν καὶ σ' εὐλογῶ γιατί εἶσαι τὸ αἰώνιο πρόβλημά μου, καὶ ἡ μεγάλη μου λύση καὶ σιγουριά.

Σ' ἔξαντλῶ πάντα καὶ πάντα σὲ ξαναβρίσκω πιὸ πλούσια, πιὸ νέα, πιὸ σπάταλη. Σὲ σένα ὑπάρχει μιὰ κόλαση κ' ἕνας ὑπερκόσμιος παράδεισος. Ἀνάβεις τὴ γόνιμη ἀνησυχία μέσα μου καὶ μὲ γιαιτρεύεις ἀμέσως μὲ τὴν ἀπαλότητα τῶν χειρῶν σου. Εἶσαι ἡ γονιμότητα τῆς ζωῆς μου.

Ἐξω τὰ σκοτάδια ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν. Πέρα ἐκεῖ στοὺς μακρυνοὺς ὀρίζοντες κάποια μυστικὴ τελετὴ ἐτοιμάζεται. Εἶναι μιὰ στιγμή κρίσιμη. Τὸ χάραμα σκάζει σὲ μιὰ ἀσπριδερὴ γραμμὴ. Κάποια γκρίζα γάζα ὑψώνεται κ' ἕνα ριγὸς ξαφνικὸ διαπερνᾷ κάθε φλέβα. Εἶναι ἡ αὐγὴ ποὺ προχωρεῖ ἐλαφροπόδαρα δίνοντας τὴν ὑπόσχεση ἑνὸς γενικοῦ πανηγυρικοῦ ξυπνήματος.

Σὲ λίγο θὰ βγῆ ὁ ἥλιος ἀγκαλιάζοντας ὅλη τὴ γῆ στὴ πύρινή του γοητεία. Σηκώνομαι ἐλαφρὺς. Σηκώνομαι μὲ τὸ ξύπνημα τῆς πλάσης κ' ἔρχομαι δυνατὸς γιὰ τὴ συνάντησή σου! Σὲ βρίσκω πάντα καινούργια. Στὸ βλέμμα σου ἡσυχάζει ἡ ἀγωνία μου.

Δ. Ε. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ προηγούμενο τεῦχος)

Ἐγκατέλειψα τὴν Ἀλεξάνδρεια μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά. Ἡ ἔγνοια τῆς γυναίκας αὐτῆς μὲ τυραννοῦσε διαρκῶς, τόσο μᾶλλον καθόσον ἀπὸ τὴν συνάντησή μας δὲν εἶχα κρατήσει παρὰ μιὰ θύμηση ἐξαιρετικὰ ἀβέβαιη γύρω ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά της. Τὴν εἶχα — δὲν τὴν εἶχα δεῖ τρία